

The Union of India etc. v. Kirpal Singh etc. (Gopal Singh, J.)

(5) ਸ੍ਰੀ ਅੰਬਾਲਵੀ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਨੋਟਿਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਆਖਰਕਾਰ ਇਸ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 108 ਬੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 124 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਪਾਅ, ਜੋ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਦੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਤੰਬੂ ਵਜੋਂ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਹੋਰ ਉਪਚਾਰਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(6) ਅਸੀਂ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲ ਅਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਖਰਚਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ।

ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਐਨ. ਕੇ. ਐਸ

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਪ੍ਰੇਮ ਚੰਦ ਪੀਡਿਤ ਅਤੇ ਗੋਪਾਲ ਸਿੰਘ ਜੇ. ਜੇ.

ਦੀ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਆਦਿ।—ਅਪੀਲੈਟਸ।

ਬਨਾਮ

ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ।—ਜਵਾਬਦਾਰ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 714 ਆਫ 1970।

10 ਮਾਰਚ 1972 ਈ.

ਸਟੇਟਸ ਰੀ-ਆਰਗੇਨਾਈਜ਼ੇਸ਼ਨ ਐਕਟ (1956 ਦਾ XXXVII)- ਧਾਰਾ 115(7)- ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉੱਚੇ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੋਲ ਸੰਬੰਧੀ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੋਕਟਿਸ ਟਾਇਸ- ਕੀ ਸੈਕਸ਼ਨ 115 (7) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ — ਪੰਜਾਬ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨਲ ਸਰਵਿਸ ਕਲਾਸ III ਸਕੂਲ ਕਾਡਰ ਰੂਲਜ਼ (1955)- ਨਿਯਮ 7 ਅਤੇ 10- ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤੀ-ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ-ਕੀ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਸਰੋਤ ਜਾਂ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ-ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਤਨਖਾਹ—ਕੀ ਨਿਯਮ 10 ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਰਲੇਵੋਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ 'ਤੇ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਉੱਚੇ ਪੈਮਾਨੇ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਇੱਕ ਅਭਿਆਸ ਭਾਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 115(7) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਰਲੇਵੋਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਪਰ ਸੇਵਾ ਦੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਭਿਆਸ ਵਰਗੀ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ।

The Union of India etc. v. Kirpal Singh etc. (Gopal Singh, J.)

(पैरा २१॥

ਪੰਜਾਬ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨਲ ਸਰਵਿਸ ਕਲਾਸ III ਸਕੂਲ ਕਾਡਰ ਰੂਲਜ਼, 1955 ਦੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੀ ਧਾਰਾ (i) ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਸਾਮੀਆਂ ਸਿੱਧੀ ਭਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਤੋਂ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੇਠਲੇ ਗ੍ਰੇਡ ਤੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਭਰੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਸਰੋਤ ਜਾਂ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ, ਇਹ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ, ਜੋ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਅਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਇਕਸਾਰ ਚੰਗਾ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹੀ ਨਿਯੁਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। (ਪੈਰਾ 11)।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 10 ਅਥਾਰਟੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅੰਤਿਕਾ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੌਜੂਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣਾ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਖਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ। ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਿਯਮ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। (ਪੈਰਾ 16)।

26 ਅਗਸਤ, 1970 ਨੂੰ 1969 ਦੇ ਸਿਵਲ ਰਿਟ ਨੰਬਰ 3301 ਵਿੱਚ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਬਾਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ।

R. ਸੀ. ਡੇਗਰਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ (ਪੰਜਾਬ) ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲ ਲੈਟ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਡਾ.
S. ਅਬਨਾਸ਼ਾ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਅਤੇ ਜੁਆਬ ਲਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜੇ.ਆਈ. ਗੁਪਤਾ। ^IS
ਨਿਰਣਾ

G OPAL SINGH, J.—(1) ਇਹ ਕਿਰਪਾਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ 20 ਹੋਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਆਫ ਪਬਲਿਕ ਇੰਸਟ੍ਰਕਸ਼ਨ, ਪੰਜਾਬ ਦੁਆਰਾ ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਹੈ। ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਨੂੰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲ 26 ਅਗਸਤ, 1970 ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਸੀਵਿਯਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਰਿਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(2) ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

(3) ਉੱਤਰਦਾਤਾ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਰਲੇਵੋਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ, ਉਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਜੇ.ਬੀ.ਟੀ. ਜਾਂ JSTs. ਪੈਪਸੂ ਰਾਜ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਪ੍ਰਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਅਧਿਆਪਕ ਬੀ.ਏ.

ਅਧਿਆਪਨ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਉੱਚੇ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। 90-140। ਕੁਝ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਰਲੇਵੋਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੀ.ਟੀ. ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਦਕਿ ਬਾਕੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਰਲੇਵੋਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਉੱਚ ਸਕੇਲ ਰੁਪਏ. ਮਾਸਟਰਾਂ ਨੂੰ 90-140 ਰੁਪਏ ਦੇ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 110-250। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 115(7) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਉੱਚ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਸਕੇਲ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਕੇਲ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਮਾਸਟਰ ਦਾ. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਟੈਂਡ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਇਹ ਪ੍ਰਥਾ ਕਠੋਰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਵਿਕਲਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਮਿਤੀ 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਪੱਤਰ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ 1 ਮਈ, 1957 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਬੈਚਲਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਧਿਆਪਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ। 7 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਆਈਆਂ 25 ਫੀਸਦੀ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ 75 ਫੀਸਦੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਹੀ ਭਰੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ। ਹੋਰ ਭਰਿਆ. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ

The Union of India etc. v. Kirpal Singh etc. (iGopal Singh, J.).

ਕਿ ਰਲੇਵੇਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਹੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। 110-250 ਜਾਂ ਉਹ ਪੱਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਮਿਤੀ 7 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਇਹਨਾਂ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਪਰ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

(4) 22 ਦਸੰਬਰ, 1969 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲ ਦੇਣ ਲਈ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ। 110-250 ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਮਾਸਟਰਾਂ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਲਈ।

(5) ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ L> 'ਤੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨਿਰੰਤਰ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰ ਅਭਿਆਸ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਉਹ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਗੂ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਪੱਤਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਿੱਟਾ ਚੈਟ 'ਤੇ ਆਇਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਰੁਪਏ ਦੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। 110-250, ਅਕਤੂਬਰ 22, 1966 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ, ਨੂੰ

ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਹ 1 ਮਈ, 1957 ਜਾਂ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਉਸ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਏ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੀ.ਟੀ ਜਾਂ ਬੀ.ਐੱਡ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਮਤਿਹਾਨ, ਜੋ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇ (ਇਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ) ਅਤੇ ਉਸ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਨਾ ਕਿ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਸੀਨੀਅਰਤਾ-ਕਮ-ਮੈਰਿਟ ਫਾਰਮੂਲੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਸੋਧੇ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ। ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਦਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।

(6) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬੀ.ਟੀ.ਜ਼ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਥਾ ਦੇ ਪ੍ਰਚਲਣ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਸ ਇਮਤਿਹਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਸਕੇਲ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਦਲਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। 110-250, ਮਿਤੀ 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਾਸਟਰ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮਿਤੀ 7 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਦੇ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ, ਉਹ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਜੂਕੇਸ਼ਨਲ ਸਰਵਿਸ, ਕਲਾਸ III, ਸਕੂਲ ਕੈਡੇਬੇ ਰੂਲਜ਼, 1955 ਦੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਪਨਾਹ ਲੈਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਅਬਨਾਸਾ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਲਾਭ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਰਾਜ ਪੁਨਰਗਠਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (7) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਉਸਨੇ ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਹਰ ਤਰਕਸੰਗਤ ਹੈ। 110-250, ਮਿਤੀ 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ - ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਜੋ ਸਮੇਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਖਾਲੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 7 ਅਤੇ 10 ਨੂੰ ਅੰਤਕ 'ਏ' ਦੀ ਆਈਟਮ (ii) ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

(7) ਦੋ ਅੱਖਰਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ,

The Union of India etc. v. Kirpal Singh etc. (Gopal Singh, J.)

1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਰਲੇਵੋ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਕਰੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਭਿਆਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਾਧੂ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ। 1955 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਆਪਕ • ਡਿਗਰੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਸਕੋਲ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (7) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਮਾਸਟਰ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੈਚਲਰ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਅਧਿਆਪਨ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇ. ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਵਿੱਚ 1955 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ 1 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 1956 ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਥਾ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਫਾਇਦਾ. ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ, ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਜਿਹੇ ਅਭਿਆਸ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ. ਰਲੇਵੋ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਅਖੌਤੀ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਅਲਵਿਦਾ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੇ ਇਸ ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਹ, ਜੋ 1955 ਅਤੇ 1956 ਵਿੱਚ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਸਕੋਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਰਲੇਵੋ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਇਹ ਸਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1956 ਜਾਂ 1957 ਵਿੱਚ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾਵਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਪਰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਜਾਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਿਆ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ 22 ਦਸੰਬਰ 1969 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 1955 ਤੋਂ ਦਸੰਬਰ, 1969 ਤੱਕ ਪੈਪਸੂ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਦੋਵਾਂ ਸਰਕਾਰਾਂ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਲੜਨ ਜਾਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੈ।

(8) ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਲਿਆ ਜਾਵੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦੋ ਪੱਤਰਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ 'ਇਕੱਲੇ ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਭਾਗ ਵਿੱਚ 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਸਤ ਪਾਲ ਦਾ 27 ਜੁਲਾਈ, 1970 ਦਾ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਸਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦਾ ਜਵਾਬੀ ਹਲਫ਼ਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਜਵਾਬੀ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਸ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੂਰਕ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਜਵਾਬੀ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਪੂਰਕ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੇ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਮੁੱਖ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। 110-250। 7 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਦੇ ਪੱਤਰ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਜੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 10 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਪੈਰਾ ਵਿੱਚ ਇਸਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਅਤੇ ਦਾਇਰੇ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਪੱਤਰਾਂ 'ਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਪੱਤਰਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ।

(9) ਹੁਣ ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕਾਲਕ੍ਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੀ ਬਿਹਤਰ ਪ੍ਰਸ਼ੰਸਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

(10) ਪੱਤਰਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 23 ਮਈ, 1957 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 7 ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

"ਭਰਤੀ ਦਾ ਤਰੀਕਾ। - (i) ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਸਾਮੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ-

(a) ਸਿੱਧੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੁਆਰਾ, ਜਾਂ

(b) ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ; ਜਾਂ

(c) ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੇ ਗ੍ਰੇਡਾਂ ਤੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ;

(11) ਜਦੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਾਮੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ 3 ਵਿੱਚ ਨਿਰਦਿਸ਼ਟ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰੇਗੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਖਾਲੀ ਥਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(111) ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਜਾਂ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਵਿਭਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਤੋਂ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਇਕਸਾਰਤਾ ਵਰਗੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਚੋਣ ਦੁਆਰਾ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਚੰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਅਜਿਹੀ ਨਿਯੁਕਤੀ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

(11) ਨਿਯਮ 7 ਦੀ ਧਾਰਾ (i) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਸਾਮੀਆਂ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਿੱਧੀ ਭਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਤੋਂ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੇਠਲੇ ਗ੍ਰੇਡ ਤੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਭਰੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਿੰਨ ਸਰੋਤ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ (ii) ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਭਰਨ ਦਾ ਤਰੀਕਾ, ਭਾਵੇਂ ਸਿੱਧੀ ਭਰਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ, ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ, ਨਿਯਮ 7 ਦੀ ਧਾਰਾ 3, ਧਾਰਾ (iii) ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਯੋਗਤਾ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲਗਾਤਾਰ ਚੰਗੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਚੋਣ ਦੁਆਰਾ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਕੀਤੀ

The Union of India etc. v. Kirpal Singh etc. (iGopal Singh, J.).

ਜਾਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਅਜਿਹੀ ਨਿਯੁਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸ ਸਰੋਤ ਜਾਂ ਸਰੋਤ ਤੋਂ ਅਤੇ ਕਿਸ ਅਨੁਪਾਤ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ, ਇਹ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ, ਜੋ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਆਧਾਰਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਇਕਸਾਰ ਚੰਗੇ ਰਿਕਾਰਡ ਦੇ ਆਧਾਰ ' ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਅਜਿਹੀ ਨਿਯੁਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

(12) ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲ ਨੂੰ ਫਿਕਸ ਕਰਨ ਦੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਨਿਯਮ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਯਮ 10 ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ:- 'Tc't

"ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਅਜਿਹੇ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲ ਹਰੇਕ ਪੋਸਟ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅੰਤਿਕਾ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ।"

(13) ਅੰਤਿਕਾ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਧਿਤ ਆਈਟਮ ਆਈਟਮ (ii) ਹੈ। ਨਿਯਮ 10 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਪੈਮਾਨਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ, ਉਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਖ਼ਤਿਆਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲਾਂ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੇ, ਸੋਧੇ। ਮਾਸਟਰਜ਼ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਆਈਟਮ (ii) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਪੈਮਾਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਵਾਲੇ ਆਮ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ। 110—8—190/10—250 ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਮ.ਏ.ਐਸ. ਅਤੇ ਐਮ.ਐਸ.ਸੀ., ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਜਾਂ ਮਾਸਟਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਦੇ ਨਾਲ, ਗ੍ਰੇਡ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਉੱਚੀ ਹੈ।

(14) ਪੱਤਰ, ਮਿਤੀ 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਸਕੱਤਰ, ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ, ਵਿੱਚ ਵਿਭਾਗ ਦੁਆਰਾ ਸਾਰੇ ਵਿਭਾਗਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਵਿਸ਼ਾ 'ਘੱਟ ਤਨਖਾਹ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰੀ ਮੁਲਾਜ਼ਮਾਂ ਦੇ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਸੋਧ' ਹੈ। ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ ^

"ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲਾਂ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਗਜ਼ਟਿਡ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੇ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੁਆਰਾ ਆਈਆਂ ਵਿਗਾੜਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਲਈ ਗਠਿਤ ਤਨਖਾਹ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਿਫਾਰਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1 ਮਈ, 1957 ਤੋਂ ਕੁਝ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਮੌਜੂਦਾ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲਾਂ ਨੂੰ ਨੱਥੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।"

(15) ਇਸ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਸਮੇਤ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਸਕੇਲਾਂ ਦੀ ਸੋਧ 1 ਮਈ, 1957 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਪੱਤਰ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਕਈ ਸਕੇਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਸ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਦੋ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ 'ਏ' ਅਤੇ 'ਬੀ' ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸ਼੍ਰੇਣੀ 'ਏ', ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ, ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਦੀ ਵਾਧੂ ਯੋਗਤਾ ਵਾਲੇ ਆਮ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੋਧਿਆ ਸਕੇਲ ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੈ। 110—8—190/

10—ਸੋ.* ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਸਾਰੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਕਤ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ, ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਏ। 110—8—190/10—250. ਉਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਜਾਂ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਚੋਣ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਵਿਚ ਅਧਿਆਪਕ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਜੋ ਕੁਝ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਟੈਸਟ ਵਿਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ

ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸਕੇਲ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 110-250। ਇਹ ਪੱਤਰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 1 ਮਈ, 1957 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ 1 ਮਈ, 1957 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਕਤ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਉਕਤ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਸਕੇਲ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਏ। ਜੇਕਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਉਸ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਉਹ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਹੈ।

(16) ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪੱਤਰ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 10 ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅੰਤਿਕਾ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੌਜੂਦਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣਾ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਭਿਯੰਗ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਮ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਆਪਨ ਦੇ ਉੱਚੇ ਸਕੇਲ ਦੇ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਧਾਰਕ ਹੋਣ ਦੀ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਇਆ। ਰ. 110-250। ਉਹ ਪੱਤਰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਉਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪੱਤਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(17) 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਰਵਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਮ ਲਾਈ ਅਤੇ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦਾ ਗ੍ਰੇਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 110-250, ਮਈ 1, 1957 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ, ਮਿਤੀ 21 ਨਵੰਬਰ, 1969 ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰ. 3 ਨੇ ਉਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸਰਵਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਾਮ ਲਾਈ ਅਤੇ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਰੈਸਪੋਂਡੈਂਟਸ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਹੈ, ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਿਉਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪੱਤਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ILR ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਹਰਿਆਣਾ

(1974)2

* *

ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ, ਇਹ ਉਸ ਵਰਗ ਦੇ ਹੋਰਾਂ ਲਈ ਬਰਾਬਰ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਮੁਖੀ ਵਜੋਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 3 - ਨੇ ਖੁਦ 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦਾ ਲਾਭ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਲਾਭ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(18) ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀਆਂ ਡਿਗਰੀਆਂ ਵਾਲੇ ਪੈਪਸੂ ਅਨਐਡਜਸਟਡ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਬਾਰੇ ਮਿਤੀ 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰ ਦਾ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲੈਣ ਲਈ, ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਨਐਡਜਸਟਡ ਬੀ.ਟੀ. ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ 23 ਅਗਸਤ, 1957 ਨੂੰ ਸਕੱਤਰ, ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ, ਵਿੱਤ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬੀ.ਏ., ਬੀ.ਐੱਡ. ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। 110-250 ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਉਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਸ. ਵਿਭਾਗ ਨੇ 24 ਸਤੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਯੂਨੀਅਨ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਸੰਚਾਰ ਭੇਜਿਆ: -

“ਤੁਹਾਡੀ ਧਾਰਨਾ ਕਿ ਅਧਿਆਪਕ ਬੀ.ਏ.ਬੀ.ਟੀ./ਬੀ.ਏ.ਬੀ.ਐੱਡ. ਯੋਗਤਾਵਾਂ; ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੈਟਾਗਰੀ 'ਏ' ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। -

(19) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸੋਧਿਆ ਸਕੇਲ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਲਈ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(20) ਹੁਣ, ਮੈਂ ਅਗਲੇ ਪੱਤਰ ਵੱਲ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਮਿਤੀ 7 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੁਆਰਾ ਸਕੂਲਾਂ ਦੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ 'ਅਖੌਤੀ ਅਨ-ਅਡਜਸਟਡ ਬੀ.ਏ.ਬੀ.ਟੀ./ਬੀ.ਐੱਡ ਦੀ ਤਰੱਕੀ। 110-250 ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਅਧਿਆਪਕ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਲੋੜ ਇਸ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ. 110-250 ਬੀ.ਟੀ. ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ

The Union of India etc. v. Kirpal Singh etc. (iGopal Singh, J.).

ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਚੋਣ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਸੰਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

“ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੀ.ਟੀ./ਬੀ.ਐੱਡ ਦੀਆਂ 25 ਫੀਸਦੀ ਅਸਾਮੀਆਂ। ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰ 110-250 ਗ੍ਰੇਡ ਹੇਠਲੇ ਗ੍ਰੇਡ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰੋਮੋਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਭਰੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੀ.ਏ.ਬੀ.ਟੀ./ਬੀ.ਐੱਡ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੀਖਿਆਵਾਂ ਚੋਣ ਚਰਿੱਤਰ, ਵਿਦਿਆਰਥੀਆਂ ਅਤੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਿੱਧੀ ਅਤੇ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਸੀਨੋਰਟੀ-ਕਮ-ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ।

(21) ਇਸ ਪੱਤਰ ਅਨੁਸਾਰ ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਜੋ ਬੀ.ਟੀ.ਐਸ./ਬੀ.ਐੱਡ. ਮਾਸਟਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ

The Union of India etc. v. Kirpal Singh etc. (Gopal Singh, J.)

ਰੁਪਏ ਦੇ ਗ੍ਰੇਡ ਦੇ ਨਾਲ 110-250। ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 25 ਫੀਸਦੀ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਹ ਅਧਿਆਪਕ ਸੀਨੀਅਰਤਾ-ਕਮ-ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣ ਦੀ ਅਗਲੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੈਪਸੂ ਦੇ ਅਧਿਆਪਕ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੋਂ ਵੱਧ ਤਰੱਕੀ ਕਰਕੇ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਦੂਸਰਾ, ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਪੱਤਰ ਪੈਪਸੂ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਲਈ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਰਾਖਵਾਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪੈਪਸੂ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਲਈ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ 25 ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ-ਕਮ-ਮੈਰਿਟ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਯੋਗ ਹਨ ਤਾਂ ਧਾਰਾ (ii) ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਚੋਣ ਦਾ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੀ ਧਾਰਾ (iii) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਫਿਰ ਨਿਯਮ 7 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਿਰਫ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਹੋਣ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 7 ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਨਿਯਮ 7 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਆਪਣੀ ਹੱਦ ਲਈ ਆਪਣੀ ਤਾਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। -

(22) ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 23 ਜੁਲਾਈ 1957 ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਕੇਲ ਸੀ। ਮਿਤੀ 7 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਦਾ ਪੱਤਰ, ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਪਦਉਨਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ, ਜਦੋਂ, ਜਦੋਂ, ਟੈਸਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੀਨੀਅਰਤਾ-ਕਮ-ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪੱਤਰ ਦਾ ਘੇਰਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅੰਤਿਕਾ 'ਏ' ਦੀ ਆਈਟਮ (ii) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਸਕੇਲ ਨੂੰ ਮਾਨਤਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ।

(23) ਪ੍ਰੋਫਾਰਮੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨੀ ਸੀ, ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਇਹ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਿਤੀ 27 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿਤੀ 7 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ 1962 ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਕਦੇ ਵੀ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਛੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਬਰੇਕ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮਹੀਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੈਪਸੂ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਲਈ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਚੋਣ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਤਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਰਥਾਤ, ਜੇ ਆਮ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ। ਸਿਖਲਾਈ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਨਾਲ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਤਿਹਾਸ, ਭੂਗੋਲ, ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਅਤੇ ਰਾਜਨੀਤੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਚਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੀਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਐਮਏ ਇਹਨਾਂ ਚਾਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬੀ.ਏ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 7 ਨਵੰਬਰ 1958 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਫੈਸਲਾ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਢਿੱਲ-ਮੱਠ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਾ ਦੇਣ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪੱਤਰ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਹੋਰ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਜਾਂ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਚੋਣ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 7 ਨਵੰਬਰ 1958 ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੂਰੋਂ ਵੀ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਕਿ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪੈਪਸੂ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਲਈ ਰਾਖਵੇਂ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ, ਉਹ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ, ਬਿਨਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਚੋਣ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਦੀ ਵਾਧੂ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਮਿਤੀ 7 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਦਾ ਪੱਤਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਚੋਣ ਬੋਰਡ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ, ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਦੋ ਸੀਮਾਵਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, (1) ਪੈਪਸੂ ਅਧਿਆਪਕ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਚੌਥਾਈ ਤੋਂ ਵੱਧ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ (2) ਜਦੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣਗੇ। ਸੀਨੀਅਰਤਾ-ਕਮ-ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੋ ਸੀਮਾਵਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਦੀ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਲਾਂਟਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਿਟਰਨ ਫੀਲਡ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨ

ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਦੌਰਾਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸਰਕਾਰੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਕੋਲ - ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਹੁਣ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿਤੀ 7 ਨਵੰਬਰ 1958 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਦਉਨਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕੱਢਣ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਸੁਮੇਲ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੇਬਲ. ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਤਿਆਰ ਸਮੱਗਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸੁਮੇਲ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(24) ਹੁਣ Now3llecomeito the»rsecondad conditionrtertainingtto the matter of the post to appointment to the Master of the post to referable to the Subordinate Service Selection Board. ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਮਿਤੀ 11 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਚੋਣ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾ (vi) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਬੋਰਡ ਦੇ ਗਠਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼ (vi) ਇਸਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ-ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਸਾਰੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ, ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਤਨਖਾਹ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। 50 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਰਕਮ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸਲਾਹ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਾਰਜਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਧਾਰਾ (vi) ਦਾ ਘੇਰਾ ਸੀਨੀਅਰਤਾ-ਕਮ-ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਧੀ ਭਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਲਾਜ਼ (vi) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੋਰਡ ਦਾ ਕੰਮ

ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਸਲਾਹ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਸਲਾਹ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸਲਾਹ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਲਾਹ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਲਾਹ ਨਾ ਮੰਗਣ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸਿਰਫ਼ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਲਾਹ ਤੋਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਨਿਯੁਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਫੱਟੀ. ਮਿਤੀ 7 ਨਵੰਬਰ, 1958 ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਤਰੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤੀ ਬਾਰੇ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਚੋਣ ਬੋਰਡ ਦੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਦਾਇਰ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਵਾਦਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪੈਪਸੂ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੋਣ ਬੋਰਡ.

(25) ਉੱਪਰ ਦਰਜ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਰਾਹਤਾਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ:

- (i) ਰੂਪਏ ਦੇ ਤਨਖਾਹ ਸਕੇਲ ਤੱਕ 110-250, ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੈਚਲਰ ਆਫ ਟੀਚਿੰਗ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਦੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ 1 ਮਈ, 1957, ਜੋ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਤਨਖਾਹ ਲਈ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਉਪਰੋਕਤ ਸਕੇਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ 3 ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹੇਗਾ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸਾਲ ਅਤੇ 2 ਮਹੀਨੇ ਪਿੱਛੇ ਗਿਣਦੇ ਹੋਏ।
- (ii) ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਉਸ ਸਕੇਲ ਵਿੱਚ ਲਗਾਤਾਰ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।
- (iii) ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਮੇਲ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੀਨੀਅਰਤਾ-ਕਮ-ਮੈਰਿਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪੈਪਸੂ ਤੋਂ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਲਈ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ 25 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਕੋਟੇ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਸਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

(26) ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪੀ ਜੀ ਪੀ ਆਇਤ, ਜੇ.- ਸੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ _

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ